

Sygn. akt **VII Pa 58/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sylwia Dembska

Sędziowie: SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk (spr.)

SSR del. do SO Beata Sójka

Protokolant: st. sekr. sąd. Grażyna Skrzypek

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa J. Z.

przeciwko Instytutowi (...) w P.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt VI P 419/15

1. oddała apelację,
2. kosztami postępowania apelacyjnego obciąża powoda i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk SSO Sylwia Dembska SSR del. do SO Beata Sójka

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2015 roku powód J. Z. wniósł pozew przeciwko Instytutowi (...) Polskiej Akademii Nauk w P. o ustalenie, że okres wypowiedzenia umowy o pracę upływa z dniem 30 czerwca 2015 roku, a nie z dniem 31 maja 2015 roku, zobowiązanie pozwanego do przywrócenia powoda do pracy w miesiącu czerwcu z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia, obciążenie pozwanego kosztami postępowania w całości, a w przypadku gdy pozwany nie dopuści powoda do pracy o zobowiązanie pozwanego do zapłaty na rzecz powoda odszkodowania za okres pozostawania bez pracy w trybie art. 45 § 1 kp oraz należnego mu wynagrodzenia zgodnie z art. 49 kp.

W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2015 roku, stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu, J. Z. wskazał, że tytułem wynagrodzenia żąda kwoty 7 717,00 zł oraz tytułem odszkodowania kwoty 7 717,00 zł. Jednocześnie powód wskazał, że roszczenie o wypłatę odszkodowania ma charakter ewentualny na wypadek gdyby sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie winien mieć zastosowanie art. 45 § 1 kp, a nie art. 49 kp.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 23 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie żądania przywrócenia do pracy i zapłaty odszkodowania na mocy art. 45 § 1 kp, na co pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę.

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 roku w sprawie VI P 419/15 Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu umorzył postępowanie w zakresie żądania przywrócenia do pracy i zapłaty odszkodowania.

Z kolei wyrokiem z tej samej daty w sprawie VI P 419/15 Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oddalił powództwo w zakresie wynagrodzenia (w punkcie 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (w punkcie 2).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód został zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę z dnia 29 czerwca 2012 roku na okres próbny od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zastępcy dyrektora ds. organizacyjno – ekonomicznych za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 4800 zł brutto. Następnie w dniu 28 września 2012 roku z powodem zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 października 2012 roku.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2015 roku pozwany wypowiedział powodowi z dniem 1 maja 2015 roku umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych i organizacyjnych. W treści pisma wskazano, że okres wypowiedzenia upływa z dniem 31 maja 2015 roku, a w czasie trwania okresu wypowiedzenia powód ma obowiązek wykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego.

Pisemne oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę powód otrzymał w dniu 29 kwietnia 2015 roku. Powyższe zostało potwierdzone podpisem powoda .

W piśmie z dnia 12 maja 2015 roku skierowanym do pozwanego powód wskazał, że termin końcowy upływu okresu wypowiedzenia określony na dzień 31 maja 2015 roku jest wskazany w sposób nieprawidłowy i w rzeczywistości upływa w dniu 30 czerwca 2015 roku.

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany w piśmie z dnia 18 maja 2015 roku poinformował powoda, że rozwiązanie umowy o pracę nie jest obarczone wadą, a w przypadku zastrzeżeń należało skorzystać z odwołania do Sądu Pracy.

W dniu 29 maja 2015 roku zostało wystawione świadectwo pracy stwierdzające, że powód był zatrudniony w Instytucie (...) Polskiej Akademii Nauk w okresie od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 maja 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy jako zastępca dyrektora ds. organizacyjno – ekonomicznych, a stosunek pracy ustał na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp.

Za miesiąc maj 2015 roku powód otrzymał wynagrodzenie.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz zeznań pozwanego.

Dowodom z dokumentów Sąd Rejonowy dał wiarę w całości. Zeznania przesłuchanego za pozwanego dyrektora Instytutu (...) uznał za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy z uwagi na ich logiczność, konsekwentność i spójność.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo J. Z. podlegało oddaleniu w całości.

Odnosząc się do stanowiska pozwanego o nieuwzględnienie wniosku powoda o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę Sąd Rejonowy wskazał, że z uwagi na cofnięcie przez powoda za zgodą pozwanego pozwu w zakresie żądania przywrócenia do pracy i zapłaty odszkodowania na podstawie art. 45 § 1 kp i podtrzymanie pozwu w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7 717,00 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2015 roku na podstawie art. 49 kp, w sprawie nie znajduje zastosowania termin wskazany w art. 264 § 1 kp, który to termin zawity dochodzenia roszczeń dotyczy wyłącznie roszczeń o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy czy o odszkodowanie, o jakim mowa w art. 45 § 1 kp. Termin ten nie odnosi się natomiast do innych roszczeń, choćby wynikających z naruszenia przepisów prawa dotyczących wypowiedzania umów o pracę np. do roszczenia o wynagrodzenie za pracę z tytułu zastosowania błędnego okresu wypowiedzenia (art. 49 kp). Do roszczeń tych znajduje zastosowanie termin przedawnienia z art. 291 § 1 kp.

Sąd Rejonowy stwierdził zatem, że powód nie uchybił terminowi do złożenia pozwu o zapłatę wynagrodzenia należnego mu za prawidłowy okres wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że poza sporem pozostawało, że powód był zatrudniony u pozwanego od dnia 29 czerwca 2012 roku na stanowisku zastępcy dyrektora ds. organizacyjno – ekonomicznych początkowo na okres próbny, a od dnia 1 października 2012 roku na czas nieokreślony oraz że umowa o pracę została rozwiązana z zachowaniem okresu jednomiesięcznego wypowiedzenia ze względu na likwidację stanowiska pracy. Przedmiotem sporu było natomiast określenie okresu wypowiedzenia umowy o pracę, a w dalszej kolejności zasadność żądania zasądzenia wynagrodzenia w kwocie 7 717,00 zł za miesiąc czerwiec 2015 roku na podstawie art. 49 kp.

Sąd Rejonowy podał, że zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 kp umowa o pracę rozwiązuje się przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem). Okres wypowiedzenia umowy o pracę obejmujący tydzień lub miesiąc albo ich wielokrotność kończy się odpowiednio w sobotę lub w ostatnim dniu miesiąca (art. 30 § 2¹ kp).

Stosownie do treści art. 30 § 3 - 5 kp oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy.

Zgodnie z art. 32 § 1 pkt 1 i 3 kp każda ze stron może rozwiązać za wypowiedzeniem umowę o pracę zawartą na okres próbny i na czas nieokreślony.

Art. 32 § 2 kp stanowi, że rozwiązanie umowy o pracę następuje z upływem okresu wypowiedzenia.

Stosownie do art. 36 § 1 kp okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi:

- 1) 2 tygodnie, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 6 miesięcy;
- 2) 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy;
- 3) 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata.

Zgodnie zaś z art. 49 kp w razie zastosowania okresu wypowiedzenia krótszego niż wymagany, umowa o pracę rozwiązuje się z upływem okresu wymaganego, a pracownikowi przysługuje wynagrodzenie do czasu rozwiązania umowy.

Sąd Rejonowy podniósł, że wypowiedzenie jest jednostronnym oświadczeniem woli pracownika lub pracodawcy, powodującym ustanie stosunku pracy z upływem jego okresu i z reguły w terminie ustalonym przez ustawodawcę jako dzień, w którym może nastąpić ustanie stosunku pracy (sobota lub ostatni dzień miesiąca – art. 30 § 2¹ kp). Wypowiedzenie rozpoczyna swój bieg z chwilą dojścia do wiadomości drugiej strony w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać (art. 61 § 1 kc w zw. z art. 300 kp).

Zdaniem Sądu Rejonowego oznaczona w wypowiedzeniu umowy o pracę data upływu okresu wypowiedzenia określona na dzień 31 maja 2015 roku została wskazana przez pozwanego prawidłowo. Pozwany doręczył powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę w dniu 29 kwietnia 2015 roku. Tego też dnia powód został skutecznie powiadomiony o oświadczeniu pozwanego.

Sąd Rejonowy zaznaczył przy tym, że oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę zostało dokonane prawidłowo zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 30 § 3-5 kp, tj. zostało dokonane w formie pisemnej, została wskazana przyczyna wypowiedzenia oraz zawierało ono pouczenie o prawie i terminie wniesienia odwołania do sądu pracy.

Sąd Rejonowy stwierdził, że skoro w dniu 29 kwietnia 2015 roku powód został skutecznie poinformowany o wypowiedzeniu umowy o pracę, to w konsekwencji z tym dniem nastąpiło skuteczne wypowiedzenie przez pozwanego umowy o pracę. Powód po doręczeniu mu wypowiedzenia znalazł się w tzw. „stanie wypowiedzenia”.

Sąd Rejonowy powołując się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2011 roku w sprawie II PK 302/10 i z dnia 12 lipca 2012 roku w sprawie II PK 300/11, podkreślił, że okres wypowiedzenia umowy o pracę rozpoczyna swój bieg od następnego dnia po złożeniu wypowiedzenia, czyli jeżeli nie nastąpiło ono innego dnia niż dzień dokładnie odpowiadający terminowi wypowiedzenia (np. ostatni dzień miesiąca przy okresie wypowiedzenia liczonym w miesiącach), to okres wypowiedzenia ulega przedłużeniu o liczbę dni, które upłyną do wymaganego terminu wypowiedzenia. W przypadku powoda bieg jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia umowy o pracę rozpoczął się w dniu 1 maja 2015 roku. Termin okresu wypowiedzenia minął zatem w dniu 31 maja 2015 roku, tj. w ostatnim dniu miesiąca.

W ocenie Sądu Rejonowego zawarte w wypowiedzeniu umowy o pracę stwierdzenie, że „z dniem 1 maja 2015 roku wypowiadam Panu umowę o pracę” należy traktować jako określenie rozpoczęcia biegu miesięcznego okresu wypowiedzenia, nie zaś jako datę wypowiedzenia umowy o pracę, a to z uwagi na fakt doręczenia powodowi wypowiedzenia w dniu 29 kwietnia 2015 roku i pozostawania przez niego od tej daty w tzw. „stanie wypowiedzenia”.

W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany dokonał prawidłowego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, a art. 112 kc nie znajduje w sprawie zastosowania. Zatem powód nie ma prawa do wynagrodzenia na podstawie art. 49 kp.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, tj. na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.), o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

1. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dowolne i sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że zwrot „z dniem 1 maja 2015 roku wypowiadam Panu umowę o pracę” należy rozumieć jako określenie rozpoczęcia biegu miesięcznego okresu wypowiedzenia, nie zaś jako dzień wypowiedzenia umowy o pracę;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na uznaniu, że pozwany prawidłowo ustalił koniec okresu wypowiedzenia na dzień 31 maja 2015 roku, podczas gdy okres wypowiedzenia dokonany z dniem 1 maja 2015 roku mija 30 czerwca 2015 roku.

Na podstawie tak wywiedzionych zarzutów apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7 717,00 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2015 roku,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska apelujący podniósł, że umowa o pracę wypowiedziana z dniem 1 maja 2015 roku, przy zachowaniu pełnego, jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, kończy się z dniem 30 czerwca 2015 roku, a nie 31 maja 2015 roku.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swego stanowiska eksponował w szczególności, że obszernie i kompletne uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego pozwala w pełni zrozumieć i ocenić prawidłowość toku oceny dowodów, ich wiarygodności i mocy dowodowej oraz podstawy rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie wobec braku uzasadnionych jej podstaw, ale nade wszystko w świetle motywów orzeczenia Sądu I instancji, w których w wyczerpujący i drobiazgowy sposób wskazano przyczyny, dla których zapadło zaskarżone orzeczenie. Motywy te zasługują na aprobatę i jako takie uznane zostały przez Sąd Okręgowy za własne.

Wymaga podkreślenia, że zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu nieważność postępowania. Rozpoznanie sprawy „w granicach apelacji”, wskazane w tym przepisie, oznacza, iż sąd odwoławczy między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia, niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem I instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, ostatecznie orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07).

Jeżeli sąd II instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia sądu I instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego orzeczenia. W takiej sytuacji jest wystarczające, aby stanowisko to znalazło wyraźne odzwierciedlenie w uzasadnieniu sądu odwoławczego. Podzielając zatem ustalenia faktyczne i konstatacje prawne sądu I instancji, sąd II instancji nie ma obowiązku przeprowadzania na nowo własnej oceny dowodów, powtarzania ustaleń faktycznych, a do wydania orzeczenia wystarczy potwierdzenie argumentów prawnych sądu pierwszej instancji (wyrok SN z dnia 1 października 1998 r., I PKN 363/98, OSNP 1999/21/683, wyrok SN z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60, wyrok SN z dnia 15 stycznia 2004 r., II CK 349/2002, Lex nr 599530, LexisNexis nr (...)).

Mając na uwadze powyższe podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji (cyt. wyżej uchwała SN z dnia 3 stycznia 2008 r.). Po zaakceptowaniu ustaleń faktycznych Sądu I instancji, również dokonana przez ten Sąd ocena prawna nie nasuwała zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym było jej szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (tak postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, wyrok SN z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98).

Uwzględniając powyższe, w dalszej części uzasadnienia rozważenia wymagały zarzuty podniesione w apelacji (wyrok SN z dnia 9 maja 2013 r., II PK 255/12).

Podkreślenia wymaga, iż jeśli apelujący chce podważyć sędziowską ocenę dowodów, nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny. Nie wystarczą stwierdzenia, że ustalenia faktyczne są wadliwe ani też wskazanie stanu faktycznego, który - zdaniem skarżącego - odpowiada rzeczywistości. Taki sposób podważania sędziowskiej oceny, stanowi zwykłą polemikę, która nie może odnieść skutku. Sędziowskiej ocenie dowodów nie można przeciwstawiać własnej oceny, przeciwnie - konieczne jest wskazanie, umiejscowionych w realiach danej sprawy, przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia kryteriów określonych w art. 233 § 1 kpc. Należy wykazać, że sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Dopóki skarżący nie wykaże istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych, dopóty nie można uznać, że sąd naruszył art. 233 § 1 kpc. Zatem wykazanie, że sąd I instancji naruszył art. 233 § 1 kpc, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być tylko ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, ale towarzyszyć temu procesowi musi także wykazanie, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, i oczywiście zgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc) i musi się ostać, i to nawet gdyby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Sformułowane przez apelującego zarzuty naruszenia art. 233 kpc takich uchybień nie wykazują, ograniczając się jedynie do ogólnikowej kontestacji stanowiska Sądu Rejonowego.

Przeciwnie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań L. S. wynika, że dzień 1 maja 2015 roku został wskazany w wypowiedzeniu umowy o pracę jako dzień rozpoczęcia biegu okresu wypowiedzenia. Pozwany zeznawał na jakim stanowisku pracował powód, z jakiej przyczyny rozwiązano z nim umowę o pracę, w jakiej dacie wypowiedzenie umowy o pracę zostało sporządzone i odebrane przez powoda. Sąd Rejonowy wskazał z jakich przyczyn ocenił jego zeznania jako wiarygodne.

Między stronami bezsporne było, że pisemne wypowiedzenie z dnia 29 kwietnia 2015 roku zostało doręczone powodowi w dniu 29 kwietnia 2015 roku. Zatem zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc w zw. z art. 300 kp już w dniu 29 kwietnia 2015 roku zostało dokonane skuteczne wypowiedzenie umowy o pracę z powodem. Okres zaś wypowiedzenia rozpoczął bieg 1 maja i ukończył się w dniu 31 maja, tj. w ostatnim dniu miesiąca, ponieważ skuteczne doręczenie oświadczenia woli rozpoczęło bieg okresu wypowiedzenia. Zatem przypisywanie w apelacji dokonania skutecznego oświadczenia woli przez pozwanego o rozwiązaniu stosunku pracy dopiero w dniu 1 maja 2015 roku jest chybione.

Zaznaczenia wymaga, że chęć pozwanego dotycząca rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem została wyrażona w dniu 29 kwietnia 2015 roku w sposób wyraźny i jednoznaczny. Oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu

umowy o pracę wyrażało stanowczą wolę zakończenia stosunku pracy z dniem 31 maja 2015 roku, tj. z upływem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Podsumowując, okres wypowiedzenia zaczął biec od momentu złożenia skutecznie oświadczenia woli, tj. już w dniu 29 kwietnia 2015 roku, zakończył się jednak w terminie ustawowo oznaczonym (ostatni dzień miesiąca) i wynosił jeden miesiąc.

Ponieważ powód nie podniósł skutecznych zarzutów, a Sąd Okręgowy nie dopatrywał się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja, na podstawie art. 385 kpc, podlegała oddaleniu, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku w oparciu o art. 108 § 1 zd. 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1, 3 i 4 kpc, tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk SSO Sylwia Dembska SSR del. do SSO Beata Sójka